

- Ennen opetusta

Elmeri: Ootko sä Essi leikkiny koskaan sokkosta?

Essi: Olen toki. On aika hauskaa kulkea niin, ettei näe mitään ja sit törmäilee toisiin ja seiniinkin.

Elmeri: Mut se on myös aika vaikeaa. Jos mä oon sokko, niin mä en millään meinaa tunnistaa ketään tunnustelemalla ja äänestä.

Essi: Aatteleppa, jos oisit oikeasti sokea, etkä näkisi mitään. Miltä se tuntuis?

Elmeri: Se ois hirveetä! Eihän sitten ees vois tehdä mitään ja aina vaan ois pimeetä. Tarvitsisi aina apua, menipä minne tahansa... Ja ois varmaan aika yksinäistä.

Essi: Mä en ainakaan haluisi olla sokea. Mä haluan aina nähdä kukkia ja puita ja ihmisiä ja kaikkea kaunista.

Elmeri: Joskus minusta kyllä tuntuu, että olisin kuin sokea, vaikka näenkin.

Essi: Häh? Mitä sä tarkoitat?

Elmeri: En aina tiedä, mitä tässä elämässä pitäis tehdä ja minne mennä. Tuntuu, että oon tehnyt niin monia vääriä valintoja ja omatunto syyttää. On vaikea olla ja kaikki näyttää pimeältä.

Essi: Sokeutta varmaan voi olla monenlaista. Äitikin on joskus voivotellut, että tämä maailma on niin pimeä, eikä valoa näy. En tiedä, mitä se sellainen pimeys tarkoittaa, kun kyllähän tuo aurinko vielä paistaa...

Elmeri: Mutta eikös Jeesus sano Raamatussa, että Hän on maailman valo? Jeesus varmaan voi tuoda valon, olipa pimeys millaista tahansa.

Essi: Mut miten Jeesus voi olla valo? Onko se taskulamppu vai kynttilä?

Elmeri: Höh, tuskin kumpikaan. Mut onpa hyvä, että päästään taas yhdessä tutkimaan Raamattua, niin jospa kohta tiedämme, millainen valo Jeesus on.

- opetuksen välissä

Elmeri: Mä ainakin huudan apua Jeesukselta, sanoi muut mitä tahansa. Ja onneksi mulla on kova ääni, niin Jeesus varmasti kuulee, vaikka muut mölyäisi vieressä.

Essi: Höh, ei se oo äänen kovuudesta kiinni. Jeesus kuulee meidän ajatuksetkin.

Elmeri: Ai niin, tota mä en tullut ajatelleeksi. Mut joka tapauksessa, mä oon sitä mieltä, että aina kannattaa pyytää apua Jeesukselta.

Essi: Niin mäkin. Mut mitähän se Bartimaios teki?

- opetuksen jälkeen

Essi: Nyt mä taidan ymmärtää vähän paremmin, millainen valo se Jeesus oikein on. Paljon tehokkaampi kuin taskulamppu.

Elmeri: Ja mä oon todellakin kiitollinen, että voin vaan leikkiä sokkosta, eikä tarte oikeesti olla sokea. Vaikka oikeestaan Jeesuksen kanssa sokeankin on hyvä olla!

Essi: Mut aattele nyt, että Jeesus tuo todellisen valonsa ja apunsa meille, joiden elämässä on yksinäisyyden, sairauksien, ja synnin tuomaa pimeyttä ja kipua joskus niin paljon.

Elmeri: Joo, mä en oo aiemmin ajatellutkaan, että miten monet asiat pimentää ja vaikeuttaa minunkin elämää.

Essi: Eikä oo aina helppo seurata Jeesusta, vaikka mä tiedän, että hän tahtoo mulle hyvää ja puhdasta. Varsinkaan silloin, kun kaverit pilkkaa ja sanoo: ”luuletko sä, että joku Jeesus sua kuulee ja auttaa?”

Elmeri: Sellaisissa tilanteissa on hyvä muistaa Bartimaios. Se huusi Jeesusta, vaikka muut estivätkin ja hän sai avun ja valon elämäänsä. Kyllä siinä ympärillä olevatkin ovat olleet ihmeissään.

Essi: Ehkä mun kaveritkin hämmästyvät, kun näkevät ja kuulevat, miten Jeesus mua auttaa.

Essi: Mut hei, mä tajusin, että se on hyvä asia, kun mua painaa se, että oon tehnyt väriä valintoja. Sillä nyt mulla on mahdollisuus tunnustaa ne ja saada anteeksi.

Essi: Mä oon kuullut sellaisen sanonnankin, että minkä valo paljastaa, sen veri puhdistaa. Eli Jeesus näyttää, mikä meidän elämässä ei oo oikein eikä hyvää, mutta hän myös ristinkuolemansa tähden antaa anteeksi.

Elmeri: Toi oli hyvin sanottu, jospa muistaisin sen aina! Samoin kuin sen, että Jeesus oikeesti johdattaa mua kaikessa, pienissä ja isoissa asioissa.

Essi: Joo, kaikessa, mitä tänäänkin vielä tulee tapahtumaan ja jopa siinäkin, että tuleeko sinusta isona leipuri, lääkäri vai lähetystyöntekijä.

Elmeri: Heh! Jospa vaikka kuitenkin laulaja! Se ainakin on varmaa, että Jeesus näyttää tien taivaaseen, missä ei ole enää yötä eikä mitään pimeyttä. Siellä on täydellisen mahtavaa!